

Brev från en förtvivlad småhundsägare

Jag fick ett mail från en hundägare som berättade ungefär så här:

”När min lilla hund, Hugo, får syn på en annan hund skäller han som en tok och blir helt okontaktbar. Om han får möjlighet att hälsa på hunden vi möter så nosar han först och i nästa sekund backar han och ställer sig att stormskälla mot hunden. Han tystnar inte förrän vi går därifrån. Jag har försökt pocka på uppmärksamhet, jag har erbjudit honom hans favoritgodis, jag har ofta tagit upp honom i famnen och skyndat mig förbi. Jag har pratat lugnande med honom och försökt få honom att bli uppmärksam på mig istället - men ingenting har hjälpt!

Nu har det gått så långt att jag väljer en annan väg om vi möter hundar eller så vänder jag resignerat om och går hem igen.

Brevet fortsatte:

Hugo skäller också mot människor som han inte känner och som försöker få kontakt med honom. Personer som struntar i honom och låter bli att titta på honom går bra. Då är han tyst, och bryr sig själv inte om att hälsa på dem. Om jag tar upp honom i famnen och någon vill klappa honom morrar han.”

När jag träffade Hugo och hans matte undrade jag förståss hur han skulle uppträda mot mig. Jag nonchalerade honom medan jag pratade med ägaren och hunden brydde sig inte alls om mig. Det kan bero på att Hugo kom till en främmande plats och därför inte kände sig så självsäker. När hundar kommer till en ny okänd plats blir de ofta lite avvaktande och mer försiktiga än i sin bekanta hemmamiljö.

Han var däremot väldigt intresserad av markens alla dofter och brydde sig inte ens om sin matte när hon försökte få kontakt med honom.

- Kan han ordet ”sitt”, frågade jag.

- Ja, om han själv vill, blev svaret.

Jag bad ägaren att säga till hunden att sätta sig. Hugo satte sig inte på mattes kommando utan behövde hjälp. Därefter reste han sig direkt som om inget hade hänt! –Han uppträdde precis så som en hund gör när den inte vill underordna sig och inte fått lära sig att ”vara lydig”. Han nonchalerade sin ägare totalt så jag bad att få ta kopplet och gå iväg med hunden en stund för att komma underfund med hundens mentala status.

Hugo hade inga betänkligheter över att jag var främmande. Han trippade piggt och glatt med mig när vi gick bort ifrån hans matte. Det fanns ingen oro hos honom utan han visade upp en självsäker och frimodig attityd.

Mitt första mål var att få honom att inte dra i kopplet och följa med om jag ändrade riktning. Jag ville få honom att förstå att han skulle tjäna på att hålla en viss kontakt med mig. För att han skulle välja att uppträda på rätt sätt måste han uppleva det som olustigt när han sträckte kopplet, men positivt och trevligt när han visade kontaktbeteenden och samarbetsvilja.

Så snart Hugo drog för hårt i kopplet vände jag på klacken och gick åt motsatt håll. För att skapa en känsla av olust knuckte jag till i kopplet samtidigt som jag ändrade riktning. Så snart han följde mig pratade jag vänligt till honom. På bara några minuter hade Hugo upptäckt att det var mycket trevligare att ta det lugnt och hålla reda på mig än att dra iväg så snart en doftfläck frestade honom. När jag stannade och sa ”sitt” så satte han sig direkt och såg faktiskt ut som ”nu var jag väl duktig”.

Att Hugo plötsligt blivit så lyhörd och mån om att vara till lags betyder inte att jag skulle vara en bättre ledare för Hugo än vad hans matte är. Förklaringen är i stället att Hugo upplevde mig som en okänd person som kunde vara lite bestämd. Helt enkelt någon man inte betar sig dumt mot. När en hund känner så blir den oftast samarbetsvillig och inställsam.

När Hugo nu satt vid min sida och jag böjde mig ner för att klappa honom drog han sig åt sidan som för att säga ”låt bli mig”! Jag visade min respekt genom att nöja mig med att bara prata med honom för att visa min vänlighet.

Nu hade vi en bra början för träning av hundmöten. Min tik blev en lämplig störning bara genom att visa sig. Hugo blev förfärligt uppjagad och skällde för full hals. Men efter ett par korta knyckar i kopplet hade han lärt sig att det var mer lönsamt att kontrollera vad jag gjorde i stället för att intressera sig för min hund. Nu klarade Hugo av att lugna ner sig och det var

nästan så jag kände hur stressnivån sjönk och han kunde ta sig tid att upptäcka att hunden var en tik. En tik som dessutom på hundspråk tydligt talade om att hon inte alls var särskilt förtjust över att umgås med honom. Resultatet kom snabbt - Hugo hälsade/nosade av men hund och sedan struntade han i henne.

Några av mina goda vänner kom med sina hundar för att ge ytterliga träning och nu var det mattes tur att hålla i kopplet.

Hugo var en i grunden synnerligen sund och trevlig hund, Min tolkning av att problemet hade uppstått var att förhållandet mellan ägare och hund hade blivit fel. Hugo ville bestämma och göra som han själv alltid tyckte passade bäst och ägaren hade aldrig visat att hon hade bestämmanderätten!. Han hade tagit på sig en uppgift att vakta och skrämmas för att få vara ifred. Han hade lärt sig att slippa kontakt med människor genom att morra vilket han lyckats med. Han ville däremot gärna ha kontakt med hundar av det motsatta könet så jag tror att han hade blivit stressad av att inte ha fått den möjligheten.

Hugo stormskällde alltid eftersom situationen gjorde honom så stressad. Det var också orsaken till att han backade undan och på nytt startade sitt skällande, trots att han hade fått möjlighet att komma fram och nosa. Han hade inte förmått ta sig tid att känna efter om det var en tik eller hane han var på väg emot och när han väl kommit fram fanns stressen kvar inom honom och skallet startade på nytt.

Nu fanns inte mer för mig att göra utan ansvaret för att hunden skulle få möjlighet att träna på och befästa de nya och rätta beteendena låg hos ägaren.

När jag talade med Hugos matte ungefär en månad berättade hon att hon har en tyst hund under promenaderna. Troligen har Hugo nu en annan förväntan än tidigare när de möter hundar. Matte knycker till i kopplet om Hugo visar lust att kontakta den mötande hunden och han rättar sig omedelbart efter en sådan påminnelse. Ibland hjälper hon Hugo att göra rätt genom att antingen kommendera honom att sätta sig, eller så ökar de avståndet något. Ägaren berättar också att när Hugo är lös är han numera noga med att kontrollera vart matte tar vägen. Han är duktig på att lyssna och lyda när hon ropar på honom och hon tycker äntligen att det är roligt att vara hundägare.